

L'HEREU

DESPRÉS DE LES ELECCIONS

En Camboncito.—Me sembla Hereu, que l'he ben mort.
L'HEREU.—Casi ja ho es, pero falta clavar-li la puntilla.

Xerrameca

BOVA estona hi ha pensat L'HEREU amb les darreres eleccions; ha rumiat la mostra com un home gran; i malgrat sa poca pràctica en els afers electorals, ha concebut una idea que no pot ja retenir-la dins del papí, que cal i vol transmetrerla a llurs amichs i benivolguts llegidors.

Podrà o no podrà arribar a fi de bé sa pensada; pero si hi arriba L'HEREU estarà orgullós d'haverla llensada arreu; i si mort per falta d'ambient se creurà d'haverla concebuda.

Impossible no ho es: tot lo que ha sigut pot tornar a esser, i si no demanem una cosa igual, potser una cosa per l'estil.

Clar que lo mateix, exactament lo mateix, ni deu serho, ni cal que ho siga; una cosa per l'estil, pot i deu serho.

Les darreres eleccions han sigut una llissó superba qu'ens ha ensenyat clar com dos i dos fan quatre que si'ls enemichs de Catalunya manen, es porque hi

han amics de Catalunya que no han sapigut impedirho.

Cal, doncs, per ella i sols per ella, que tots els quins l'estimen com mare, cumplim amb ella com fills.

El poble ja l'ha sentida aqueixa necessitat i la ha feta aquesta unió, molt avans de que les eleccions passades demostrassin aquesta necessitat i donessin aquesta llissó: sols falta que la fassin els polítics per medi del sacrifici de llurs particulars conveniencies partidistes, en holocauste del sagrat ideal de patria: fas-intho tots els amics de Catalunya i la nostra terra será redimida per sa propia virtualitat i la virtualitat del amor dels seus fills.

Que n'haguera quedat del lerrouxisme xorc i asquerós si tots els bons cataláns haguessin obrat com un sol cós informat per una sola ánima?

Els partits centralistes han sigut anorreats, fets a trossos, deixats a miques; sos vots no representan el valor de lo que fan pagar per un got de xarop al kiosk de Canaletas.

Barcelona ha demostrat que no'ls vol; els radicals han tret onze regidors porque tots els altres han anat cada un pel seu cantó.

Fem, doncs, aquesta e pecie de solidaritat tots els demés; mestre Cambó al dir que estava afligit per la destrossa de l'esquerra, demostra que no li sobra, sino que estima als cataláns avençats; l'orgue de les dretes al cessar de cop en sos atacs a la «Lliga» diu ben clar qu'está molt lluny de ser impossible la mancomunitat dels cataláns de la seva banda amb els demés elements francament amics de la deslliuració de Catalunya.

Aixó demostra més clar que l'aigua que en el fons de tots aquets partits hi batega una vivifidora alenada d'amor a la terra qu'ha de ser base d'aquesta abraçada fonament de la nostra redempció.

¿Condicions amb que s'ha de fer? ¿Pactes que han d'estipular? ¿Contractes, que s'han de fer?

No es L'HEREU qui ha de resoldre aquesta tasca, si ella precisa per a la dignificació de la terra catalana.

La llei del amor, qu'es la mes dolça de totes les lleis, i la intensitat amb que aquest amor se senti, i la força amb que bategui l'amor de cadahú, será'l regulador d'aquelles condicions, pactes i contractes.

LA VAGA DELS GALLINAIRES

—¿Sabs que'm té amohinada aixó de no trovar carn de gallina en lloc?

—Aixó rai, a n'aquella coza del carrer d'Aragó se trovarás tanta com vulguis.

L'HEREU desitja amb tota vehe-
mència que sigan poques les traves,
els destorbs, els entorpiments que
pugan posarse pera la unió de tots
els que s'honren amb el nom de
catalàns; i si espera que no seràn
grosses les condicions i per lo tant
que podràn acceptarse, del mateix
modo demana que no se siga curt
de voluntat en concedir sino llarc
de braços per a estrenyer amb dolsa
llaçada les voluntats de tots.

Pensi cadahú com vulga en ma-
teria política i de formes de govern;
pensi cada qual com millor li sembli
en coses accidentals i mudables,
pero pensem tots igual en nostra
mare, fem tots igual el sacrifici per
la mare, qu'ella'n sentirà grat i nos-
altres tots, Lliga, dretes i esquerres
fruhirem el goig del deber complert.
¿I a pesa?

ROC RAFEL DE PUJALT.

INSISTINT

Sembla que'l senyor Andrade—
respecte a la qüestió de la repressió
de la immoralitat,—vol portar-se com
un governador com cal i està dispo-
sat a complir amb el seu deber. Ens
en alegrém. ¡Avant i fora! I com que
ens es simpática la campanya que'l
senyor governador s'ha emprés, vo-
lem, en la nostra esfera menuda, aju-
dar-lo en les seves tasques.

Nosaltres sabem moltes coses que
molts no saben i que molts saben
pero no's decideixen a dirles. Nos-
altres ne parlarém, no per a criticar-lo, senyor Go-
vernador, sino amb el bon desig de que vosté hi posi
remei.

Sabem, senyor Governador, que vosté ha distituit
un parent seu, segurament perquè vosté no estaria
conforme amb la seva manera de complir el seu cà-
rrec. ¡Ara va bé! Amb un gest aixís ja pot anar-se
lluny.

Aném per feina, senyor Governador.

Hi estém posats i hem de dirho tot. Ne tenim fam
de que s'acabi la xorca immoralitat a Barcelona i si
per a contribuirhi hem de gastar totes les nostres
energies, no'ns fa rés deixarles totes en tan vitalis-
sim assumpte que pel bon nom i la decència de nos-
tra ciutat deu matarse costi'l que costi, pesi a qui
pesi, i caigui qui caigui.

L'altre dia parlavem de les fondes que no tanquen
ni nit ni dia, prestantse a tota mena de coses lletjes i
indecoroses.

— Escolti, senyor Conda: ¿vol dir que hi hauria fet alguna cosa al Ajuntament?
— Si home, cuando menos hi hauria anat a pesar Figols.

Però alló era peix menut al costat de altres coses
qu'hem de dir i ens dol dirho perquè l'indole especial
del nostre periòdic no'ns permet parlar tan clar com
fora precis per a que'ns sentíssim fins els morts;
per a que totes les persones decents que viuen a
Barcelona es donguessin vergonya de que passi lo
que passa.

Anem perdent el nostre caràcter alegre com unes
castanyoles i trempat com un orgue, però s'ha de
confessar que hi ha motiu perquè la vermillor de la
vergonya puja a les galtes de tota persona honrada.

Aquelles fondes epigramàtiques son poderosos
auxiliars dels cafés-concerts i music-halls indecents
que de tants com n'hi ha'ls més clars se tocan.

Les damiseles que allí operan, canten i ballen
com a propi anunci de la mercaderia llur. Com que en
ses cançons i en ses danses s'hi enclou tota la mali-
cia, una de dós: o les autoritats aplican la llei, o
no l'apliquen.

Si no l'apliquen, se l'acusa de negligent i mal-complidora.

Si la aplica, sols pot posar multes mes o menys crescudes a la... *artista* i al *empresari*.

Ho fá i... ¿que passa? Un resultat contraproduhent. La multa es anunci per a la multada, i ella no la paga perquè s'anticipen a ferho els seus *admiradors*; l'empresari es rescabala prou i massa amb les entrades a curull que li dona'l *cartel* de l'artista multada.

Aquesta, doncs, surt indemne.

La llei es fluixa i sols amb una pena personal que avui no pot aplicarse, podia corregir-se quelcom l'asquerosa sicalipsis.

Aquets indecorosos burdells refinan l'idea del guany. Tenen llocs reservats ahon tot es permés a cambi de un preu exagerat de llogater.

Tot aixó parlant de les *grans* ¿i de les *petites*?

Les... *artistes* el rato que no *fan art*, es dir, que no son a l'escenari a lluhir ses desvergonyes, s'están en un local *especial* per a *elles* i *ells*, pera ¡que ¡estiguim com... a casa.

Doncs, bé; hi ha uns escamots de petites artistes que'n diven *Duetos* o *Trios infantils*; i aquelles pobres menors es troven obligades a presenciar al *foyer* —es el nom del local especial—escenes repugnants que'ls hi ensenyen moltes coses que no'ls hi fa cap falta saber.

¡I les seves mares les hi acompanyen!.. ¡marmotes!

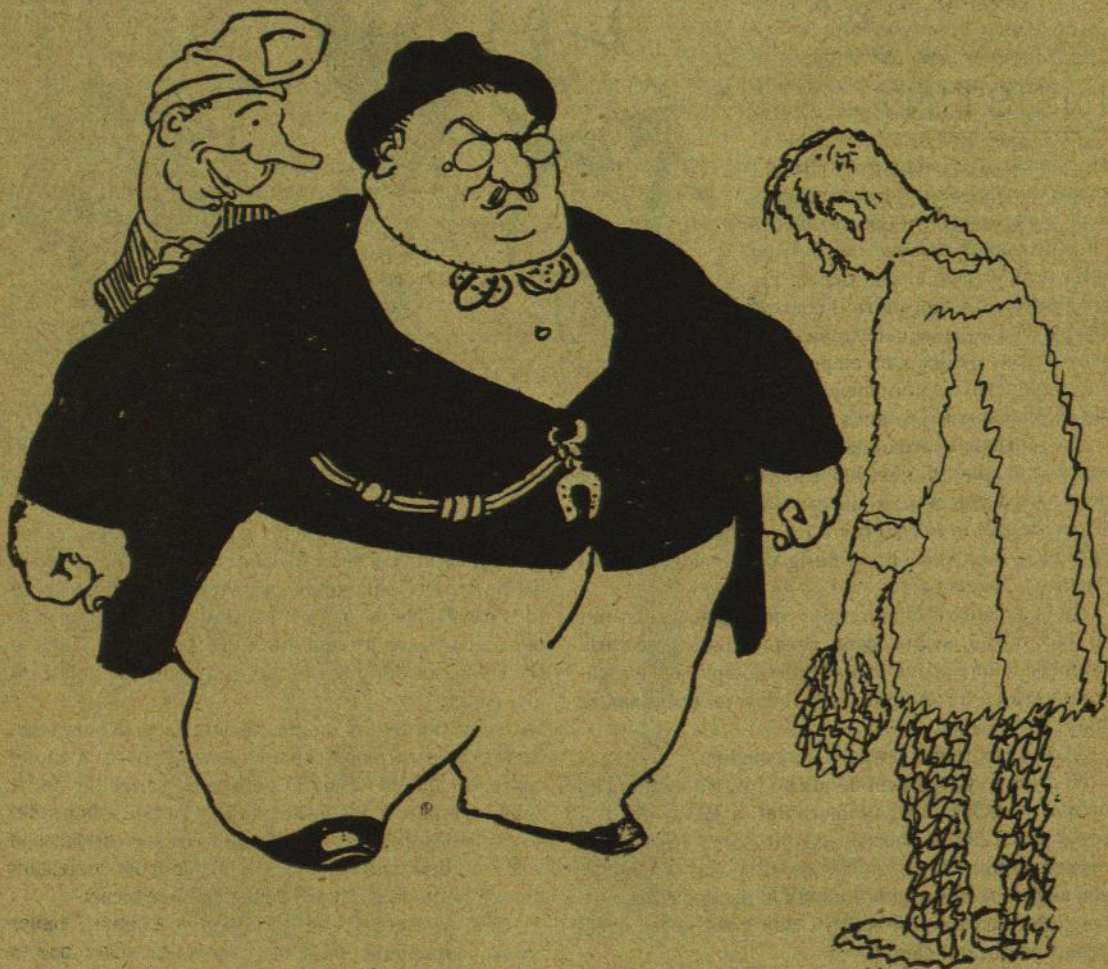
I tot aixó passa a la hora en dotzenes d'establiments de Barcelona que tenen les portes obertes de bat a bat desde les dos de la tarde fins qu'es alt el sol.

Avui no volém parlar dels cafés servits per camareres, hi ha molta tela per a tallarla avui i aixís de cop i volta; pero prometem ferho.

Tampoc volem parlar ara dels innumbrables llocs hont se condueixen infinitat de nenes menors que ¡vagin a saber lo que hi fan allí!

Hi ha més dies que llangonisses i de tot i sobre tot parlarem alt i clar, si tenim temps, paciència i ganes de treballar.

NEL.

¡QUI MANA A CAN RIBOT...!

D. LACANDRO.—¡No tolero tiranías de nadie y menos de los de abajo!

L' HEREU.—Que pot ser vols fer la *revolució desde arriba*, com en Maura?

Fantasia electoral

Cap al port de Barcelona
volen noranta set naus,
han d'entrarhi en un sol día
i totes no hi caben pas,
vinticinç sols han d'entrar-hi
les altres no hi entraran,
sols hi han vinticinç amarres
per a poder atracar.
Unes duen les banderes
de quatre barras, al pal,
armadors regionalistes
son qui les llancen al mar,
altres la duen barrada
de vermell, groc i morat,
els pilots que les comanden
son del partit radical;
altres porten de *les dretes*
la bandera tremolant
son uns quants comandataris
els qui les fan navegar;
alguna porta la flàmula
d'una cara lliberal,
les unes son de la *esquerra*
les altres de més enllà
Les naus son de tota mena,
n'hi han de port arrogant
de bona màquina i marxa,
vapors de bon caminar,
gastant carbó de primera,
altres no li gasten tant
i fins gasta tarregada
algunes d'aquelles naus.
També hi han barcos de vela
que naveguen a tot drap,
esperant un vent propici
que potser no bufarà,
i fins hi han barcos *amb rodes*
desferres dels arsenals.

Diuenge, al caure la tarda
¡valgam Deu! quin guirigall,
fins la mar se n'ensorrava
d'aquell regateig estrany.
De les vinticinç primeres
que dintre al port van entrar
onze duen la bandera
barrada d'or i de sanc,
totes de planta soperba,
totes de bon caminar.
Altres tantes naus entraren

—¿I per qué va matar-lo aquell home?
—Perque jo estava borratxo.
—¡Aixó no es cap raó!
—Ja veurà, senyor President; li repeteixo que estava bo-
rratxo, i ja sab vosté lo que es un home en un cas aixís.

manades per radicals
que encare que tarregada
gasten dintre llur fornall
com les antigues galeres
els mariners son esclaus
i ajuden a les fogaines
amb els remes, a pes de bras.
De les dretes i l'esquerra
una entrà de cada má,
malgrat els enginys i esforços
que hi posaren tots plegats.
A reraçaga de totes
una barca lliberal
pogué guanyar una amarra

un cop de vent profitant.

Setanta dugues encare
fora port varen quedar
algunes d'elles fent aigua
altres al paio aguantant,
més com el port tancat resta
tindran de ferse a la mar
o anà al dic a repararse
i tornar d'aquí a dos anys.

CABALER.

A cân Garlanda

L'HEREU esta nerviós! ha anat de bon matí a recullir número, del Sánchez que'ls repartíex, pera que li despatxin la cédula de transeunt, pesseta ab deu centims, que necessita per a anar tranquilament i sense cab destorb pels carrers de la ciutat. Està nerviós, perquè desde las vuit que s'espera i son les onze i els empleats no han comparescut.

El municipal dels números procura consolarlo al HEREU: *No se impaciente, que pronto llegarán. Ayer vinieron a la una nenos cuarto, y quince minutos más tarde ya estaban fuera.*

—¡Vaya un consol! i ab tan poc temps ¿qué despatxen?

—*Pero, buen hombre, si esto es lo de menos. Cumplen presentándose, y ahorran un's pesetas a muchos ciudadanos que quieren pagarlas. Porque muchos son, los que no vuelven después de haber perdido en estos bancos, algunas horas.*

—¿Y... L'HEREU sent que'l municipal de punt a la porta de Cân Garlanda avisa: *Guardia, a formar y veu que de la barraca de la comandacia surten altres guardias, ab un cabo i arrengrerats saluden militarment al alcalde que entra.*

L'Enriquet diu al que li obre la porta: *Tu duca tu signore. tu maestro*, perquè el batlle d'are parla una pila de llengues i amb elles deixa bocabadant als que l'escolten.

En Mendiola que sols ha sentit lo de *tu maestro*, pensant que va per ell li diu al senyor Sagnier:

—*Muchas gracias señor alcalde. Ojalá tenga usted tanta suerte con los concejales como tengo yo con los caballos de la sección montada. Entonces si que el «tu maestro» le correspondería en justicia a V. E.*

—No ho cregui, comandante. *Ego hos versiculos feci, tulit alter honores.*

—En Mendiola (apart)—*Pero, que sabio es este tío! Y que habrá querido decir con esto de: Segorbe siglos y la fea Tulita alteró las horas?*

L'HEREU no ha sortit del seu embadaliment. Itàlia, Itàlia...—diu tornant en sí (bemol)—¡Aquest home es un polilingues! Pero ¿qué'n farà de tantes, si'ls regidors en sa majoria sols ne volen entendre una, que es la més armoniosa?

En Sagnier ja es al seu despatx.

Pasa en Soriano, li agafa la vara, i diu recordant el bon temps. *Passen señores pascn i verán la mejor vara que salió de talleres humanos; puño de oro, caña de palo campeche. contera de márfil, borlas tejidas por Apenas López. ¿Cuanto ofrecen por ella y quedará vendida?* Sort que'l secretari particular del nou batlle, retirà la vara aprofitant un moment qu'en Soriano dedica a demanar un puro i mistos al porter, si nó la subasta; sí, sí, la subasta.

L'HEREU, ja s'havia palpat les butxaques de l'hermilla per a oferir; pero, com que no bada al veurer que l'secretari se'n enduya la vara va abstindres i bacallà.

Entraren al despatx regidors, periodistes i alts empleyats.

En Sagnier els rebé afectuosament. *Pocas palabras—els digué—voy a dedicaros. I parlà més de mitja hora sense que ningú l'entengués.*

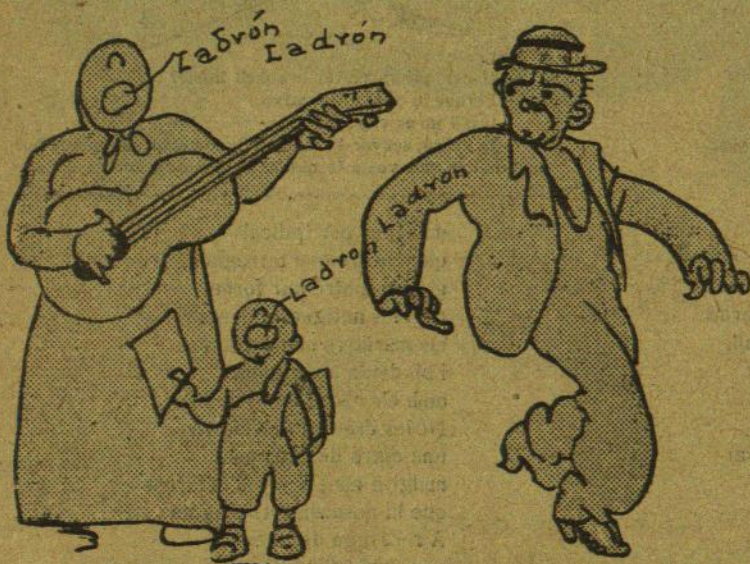
Deia: *no con palabras, sino con obras quiero... etc.*; i no obstant seguia parlant parlant; i mentres parlava, alguns regidors se dedicaven a les obres i plantejaven en línees generals el negoci de l'arrendament del serveis de cementeris.

I L'HEREU, que no bada, els escoltava.

I més enllà un periodista buscava un padrí que li acabés d'arreglar una manera de guanyarse quatre mil pessetes cada any investigant el servei de medicines de beneficencia.

I L'HEREU, cansat perquè ja era tart, fugí del saló de l'alcaldia i se'n anà a les cédules... a tornar el número.

MENUT

EL CUPLET I EL REGIDOR NOU

—¡Ladron, ladron!
—Si aún no tomé posesión.

INTERVIEWS

Amb en Dato

— ¡Deu lo guardi, senyor Dato!
— Se'l saluda.

— ¿Cóm está?
— Jo vaig tirant, ja ho pot veure
i faig vida regular
Menjo, trevallo

— (No massa)
— Dormo i me vaig conservant

— Sí, la vida de mini-tre
com tots els que ho han estat
Pro jo vinc per altra cosa
escolti *¿alló* com está?
perque, parlant amb justícia
si vol que li siga franc
vosté ben poc m'interesa,
i no m'importa ni un nap
que vosté bé se conservi
o bé se'n vagi al... fregall.

Jo vinc per veure com marxa
nostra Mancomunitat.

— Ah, bé, si (ja no hi pensava).
Miris, vagin esperant
que'l día que menys s'ho pensin
aquell día la tindran.

— Sí, no está mal la resposta
pro com *naltres*, cataláns,
amb aixó que ns van prometre
pensem *cada dia más*
resultará, si no l'erro
que si tenim d'esperar
quan menys hi pensem pot creure
que l'asumppte va un xic llarc.

— Está de broma.
— *Corriente*
pro rient dic les vritats.
Si vosté fos un so-ciólec

tal com ens, vol demostrar
compréndria que n'es cosa
de viva necessitat
pel poble que la demana
eixa Mancomunitat
la donaria i *pax vovis*
avui mateix sinó demá
prò me sembla qu'eixa closca
hont de fora rés hi ha,
es també orfa de de dintre.

— Home, HEREU casi m'enfado

— No l'enfadin les vritats.
Recordi que Catalunya
está tipa d'esperar.

— Ja ho recordo.

— Doncs a veure,
miris per vosté forá.

L'HEREU : : Setmanari humoristic : :
Sortirà cada divendres

Amb ninots de Junceda, Opisso, Toullot i Tapias

Redacció i Administració: Carrer Balmes, 88, Barcelona

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Un any, 6 pessetes; Semestre, 3 pessetes

Número solt 10 céntims

Contra'ls papers farsants

Al ¡Cu-Cut!

No cal dir que'ls cops de vímet que regalavem la setmana passada han fet el seu efecte, i els aludits han parlat. El que ha parlat més ha sigut el ¡Cu-Cut!

Si per casualitat, hi ha algún dels nostres lectors que hagi comprat el ¡Cu-Cut! d'aquesta setmana, ens dirà tot admirat:

¿I ara? Si el ¡Cu-Cut! no'n diu ni una paraula de la nostra campanya.

Precisament, senyors, precisament per aixó diem lo que diem. ¿Volen rés que parli tant com aquet silenci del ¡Cu-Cut!?

Quant aquet ninot, que al sortir aixís al carrer, demostra tenir tant desarròllades les seves facultats *barrals*, no te l'esma de dir ni una paraula, prova que la galleda d'aigua que se li ha tirat a sobre l'ha deixat fet una gallina mullada i no gosa ni tant sols piular.

Pobre ¡Cu-Cut! Nosaltres comprenem la teva situació, i perque vegis que tenim bon cor i no'ns agrada rabejar-nos amb ningú, ens fem càrrec del teu silenci, i t'perdonem el que no tinguís esma d'enraonar.

No enraonis, maco, no enraonis si tant has de patir per ferho. No enraonis... ¡Ja enraonarem nosaltres per tots dos! Ja veus que a considerats no'ns guanya ningú...

I ho comprenem que no tinguís humor ¡Pobre nano!

Perque es clar que l'entremaliadura que has fet es d'aquelles que mereixen pal·lissa, pero, vaja, que no t'arrendem la penitència.

Perque creu, fillet, que'l sortir al carrer no t'ha provat gens. Com que hi has sortit despul·lat i el públic t'ha rebut tant fredament, resulta que, es clar, víctima d'aquella *fredor* i portant una indumentaria tant d'istiu, per força havies d'endurten una pulmonia de funestes conseqüències. ¡I els metjes—jai, senyor!—ja han dit que no tentes cura i que faries una mort com un pollet, molt aviat, molt aviat!...

Ja ni tant sols queda el conçol de que diguin alló de *no farà mai més res de bó*. No, no, si mai haves fet res de bó, has de morir, no hi ha remei, has de morir.

La *Veu de Catalunya* ha acabat d'ensorrar-te. ¡Pobre ¡Cu-Cut! En fi, que Deu té perdoni les teves culpes. Aixís sia!

A la gran bruta

O siga la Pepa. Pepa, Pepa, me sembla que t'haurém d'escursar la llengua amb un cop d'estisora. ¡Mira que aixó de dir que L'HEREU fa paquet de la teva roba!

Que no ho sabs, Pepa, que la teva roba es tan

bruta com tu mateixa i que ni's pot mirar ni s'hi pot tenir cara? ¡Ai gran Pepa! ¡Ai gran bruta! ¿Qué no veus que no sabs més que xerrar porcament i que de passar bugada no n'has sabut mai?

¿Qué no veus qu'ets filla de pares bruts, has nascut bruta i t'has criat per bruta?

Si la roba més decent que tens a casa teva es una trista fulla de pámpol. ¡Ja s'ha vist!

Pepa, brutíssima Pepa, encare te'n diríem més de coses si poguessis tornar-nos la pilota.

Pero com que la setmana entrant ja no serás *del mundo de los vivos*, volém deixar-te tranquila.

¡Pau als difunts!

BASTONER.

Pàgines viscudes

FRAGMENTS D'UNA NOVELA INÈDITA

Quan vaig despertar-me apuntava'l dia. El convoi corria com un esperitat per entre boscos i pinedes envollcallats en els vaporosos encaixos de mans boirines que mandrosament s'ajassaven dalt-damunt dels pics alterosos del Montserrat, destriant-se, destrenant-se i caragolant-se a l'empenta del ventijol de Llevant, que bufava com si fes corre la llum, arrencant-la del mar, cap a terra endintre.

Al obrir els ulls se'm trobaren fit a fit d'uns altres molt grossos i molt negres qu'ornamentaven, donant-li vida, una cara de dona divinalment hermosa, d'un blanc rosat lleugerament pàlit.

I vaig complaurem admirant aquella dona espléndida, boi pensant com seria l'ànima que portava dintre.

Ningú més hi havia en el departament, i per no saber res, ni sabia hont havia pujat aquella dona que part per sa gallardia turgent i temptadora, part per l'esperó de lo desconegut i misteriós, m'interessé forta i fonament.

Vestía de dol amb pulcritut i senzillesa, pero no seria pas molt recent quan joyes valioses s'ostentaven en les orelles, en les mans nacarades, i en el pit plé i onejant de una hermosa companya que no passaria dels trent'anys i quins ulls fascinaven, i quins llavis molsuts i vermells com una ruella a voltes semblaven tremolar nerviosos com si juresen a una ànima inconeguda les dolces tendreses d'un amor etern.

Ella ho conegué totseguit que m'havia ullprés de cop i volta, i prou que de reüll i dissimuladament observava la tonda, la intensa emoció que sa bellesa causava en mí.

No se pas per quin estrany secret sentí jo afany d'agradar-li a'n aquella misteriosa dona, afany que nasqué al obrir els ulls i veurer la llum dels seus, mes suau que l'altra qu'anava escampant per monts i valls de riadilla del nou dia.

COMENTANT LES ELECCIONS

—¿No ho sabs, en Pepet ha anat a l'aigua?

—Ja hi tirava. Sempre m'ho havia semblat qu'era un home molt *negat*.

Pero aquesta era una situació difícil, i les situacions difícils no duren.

Pujà l'interventor, i la saludà amb molt respecte demanant-li'l bitllet:

—*Me hace V. el obsequio, doña Gloria?*

Me semblava millor qu'hagués dit *gloria* sol; pero a lo menys ja sabia jo com se deya.

Al allargarlo ella, la seva mà, sense voler, fregà la del Revisor; i jo, sense voler també, en vaig sentir gelós.

—*Oiga—vaig fer jo—falta mucho para Manresa?*

—*Diez minutos*—contestà l'empleat carrilayre, qui saludà i sorti.

Traguí jo, llavors, de la butxaca un cigarro de paper, i... ara no sé—vaig pensar—si es catalana o castellana, pero ¡bah! li diré en català.

—La molesta'l fum... Gloria?—¡Ab quin gust li vaig dir *gloria*!

—No senyor—respongué dolsament pero sense afectació—el meu marit també fumava molt.

—¡Pot esser!—responguí a la quina dient *fuma*—va, me deia qu'era viuda.

¡Vaya—vaig pensar—a poc a poc se vá Roma, ja sé qu'es diu Gloria, qu'es catalana, qu'es viuda, que'l seu marit fumava molt... donchs, fumem, fumem!

Pero... ¿i'l Revisor?... ¿de qué la coneixia?... i...

—Era de la companyia'l seu marit?

—Enginyer!

—Dispenssim que tregui un recort dolorós per vos té; ¿fà molt que morí?

—Un any; el temps just qu'eram casats... ¡Qui ho havia de dir!... D'aleshores que soc viuda.

—Natural! I es llástima una senyora que... per que quants ne té ara ¿vinticinco?

—Avui els faig.

—Quina casualitat!

—¡*Manresa, nueve minutos*!—feu una veu aspra qu'interrompí secament lo meu treball d'exploració.

—Ja hi son;—diguí—¿se li ofereix alguna cosa, Gloria?

—¡Ai, sí! si'm vol fer l'obsequi... una cervesa...

—Amb molt gust.

El tren arrencà de cap i de nou, i reprenguerem la conversa.

A mí no'm vá caure a terra lo que la Gloria no fés l'obligat ploricó al parlar del marit difunt, pero... ¡cada casa es un mon!

M'explicà qu'ella era la Marquesa de Pladevall, que tenia divuit mil duros de renda, i qu'es casà per inclinació; me'n vaig pendre lo que me'n va semblar de l'inclinació i de la renda; i quan va dirme per a que jo li digués lo contrari—que tenia por de no ca-

—¿Dónde va usted, amigo?

—Veurá, com que no puc entrar a la casa gran porque he sigut derrotat, per força tinc de quedarme amb el mico.

sarse perquè Deu no la havia afavorit, jo vaig replicar-li:

—Aixó sí que no m'ho farà creure!...

—Fill; a la vista està!...

—Oh, per la vista ho dic!...

—Es que vosté'm mira amb bons ulls...

Amb los que tinc, que ja han sigut prou sortosos de veure a vosté.

I ella sonrigué triomfalment i posant en l'esguard de sos ullassos negres com una mora, tot el foc de un cor jove, i tot el caliu de una ànima que sent la anyoransa del amor, me fità la mirada, i canviant aquella riatlla d'orgull, per una tan dolça i suau que semblava l'aire del aleteig d'un àngel digué:

—I la seva senyora, viu a Barcelona, també?

—La meva senyora, no viu sino en els desitjos que tinc de trovarla; soc solter, — vaig afegir rient per treure força a l'expressió — per lo que vosté vulgui manar.

I eram a Sabadell, i pujà al departament un de aquets comerciants que'ls sobra de diners lo que'ls falta d'educació, lo quin s'acomodà en el lloc que fins llavors havia ocupat la Gloria, que al veure que venia *gent nova*, s'alsà, sentantse tot seguit al meu costat manyaga i carinyosament, potser per a reprendre l'*inter-vieu*.

El foraster que no digué ni «Deu els guard» tragué un tabac i l'encengué: la Gloria i jo seguirem a mitja-veu. i quan ja'l tren entrava a l'estació del Nord de Barcelona, el comerciant ric, digué:

—Si sé que havia xius-xius, no pujo; els nuvis sempre son impertinents... — i baixà.

I radera d'ell, nosaltres; ella lleument sofocada, i jo tranquil de no haver pas provocat amb la meva conducta el fals judici d'aquell desgraciat.

Al sortir del *andén* ens despedirem amb la Gloria oferintme son domicili: Bruc, 171, principal.

Sentint que vivia «al Bruc», jo'm creya ja del Somatent.

Ella pujà a la seva berlina, i trayent el cap per la finestreta me sonrigué, fentme «adeu» amb la ma.

I jo, amb la pretensió de no haverli sigut indiferent, vaig dir al cotxer de plassa:

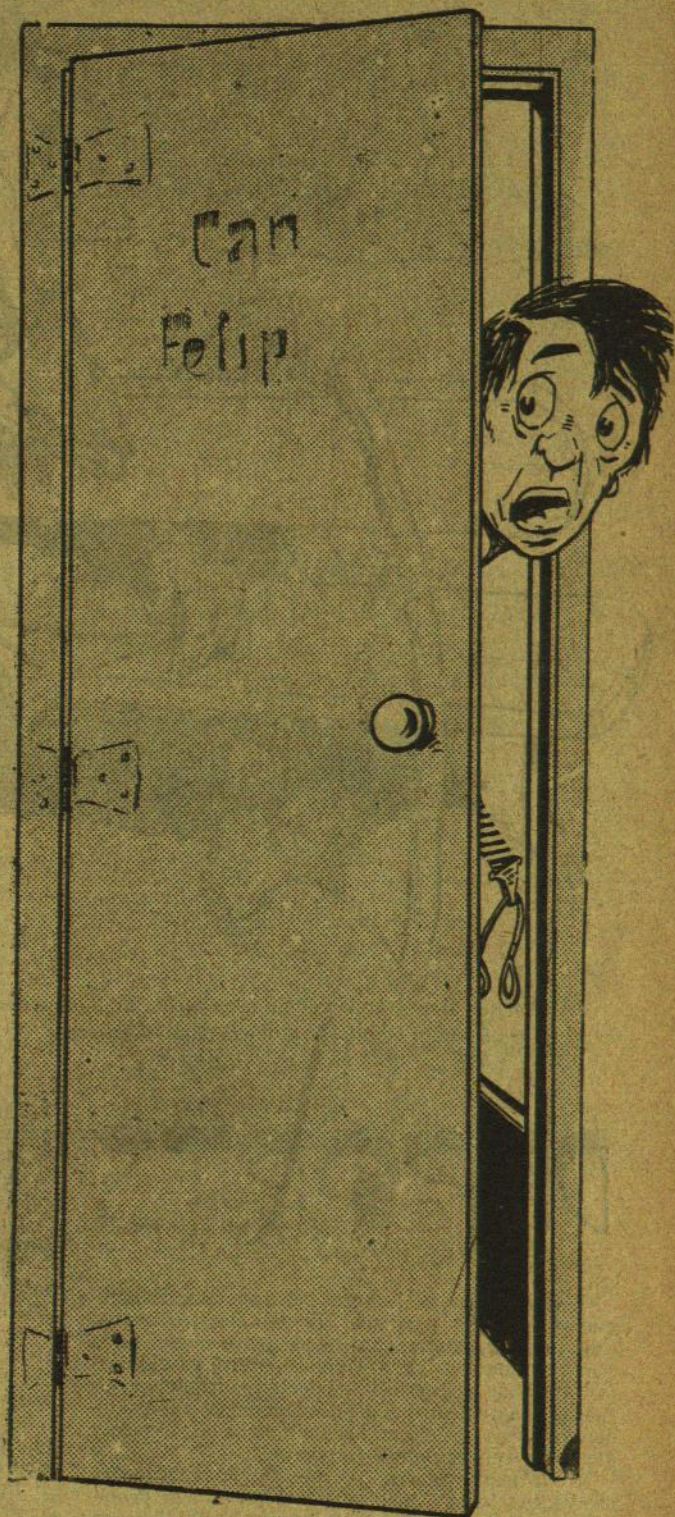
—Hotel d'Orient!..

(Seguirà)

Cartes son cartes

Aixó de jugar a cartes es un joc perillós. N'hi ha que hi deixen la pell i els quartos. I quan se vol jugar a cartes amb L'HEREU, ja es qüestió de preparar-se a rebre. Siga qui siga el que hagi escrit una carta a L'HEREU sobre un determi-

UNA NECESSITAT

—¡Cuiteu, cuiteu! Porteu-me «La Pepa».

nat subjecte i amb firma empescada, sàpiga qus si no treu la cara, nosaltres li buscarem. ¡A veure!

—Diuen que si no trec la cédula m'embargarán! ¡Quina desgracia! Ara per a no fer un paper ridícol hauré de comprar-me algún moble per a que'm puguin embargar...

DEPORTS

L'última setmana, ha sigut per a mí, com si diguessim, festa major particular. El dijous estrenava un trajo fantasía mescla cotó llana, genre anglés fet a Tarrassa que dava'l cop. Com es natural vareig buscar lloc aont poguerlo lluir i decidit, dirigí els meus passos al antic teatre dels bacallaners, avui esplèndidament renovat, en quin temple hi tenia lloc el tercer dia de les vetlles *Jueves Deportives*.

Ai la mare! Se pot dir que tot ho vaig veure menys *sportmen*. Ah si; allà a la platea s'hi destacava la calva testa d'un conegut periodista del ram.

L' sport ja hi tenia'l seu *apóstol*. També hi havia en Puntas.

Vaig fer indagacions per a saber quelcom de nou dels organissadors d'aquelles vetllades, quines van donar un resultat tant gran, que no dubto en explicarho, en vista del interès de les mateixes.

En virtut del nombrós públic que acudeix a dit teatre, els organissadors, fent lluir el seu esprit sportiu, han decidit, en propagació de la causa, donar en un dels entre-actes de cada vetllada, un acte deportiu, quins han sigut destinats com segueix;

Día 20—Demostració de greco romana pel actor Larra i l'apuntador.

Día 27—Demostració de lluita lliure, prenenthi part totes les actrius de la casa.

Pera'ls altres dies no ho tenen pensat del tot. Crec que pensen fer algun *math* de foot-ball, entre els acomodadors i'ls tramoies. I si tot va be, forraran la platea de zinc pera curses de natació, salts i water-polo.

Si tal com ens ho han vengut es fá, será una cosa espetarrant en quina segurament hi tindran mes gent del gremi.

Felicitém els bons propòsits en bé del sport.

Ciclisme

Una rifada.

Aixís pot dirse lo que passá el diumenge últim en el nostre Parc. Doncs sapigveu, que uns senyors havien anunciat unes carreres de velocitat, resistència i equilibri i no van compareixer. Enredada número hù.

Allò estava plé de xicots disposats a treure el fetge per la boca i van quedar enganyats, com uns xinos.

Enfadats, empipats *é incomodados*, que tot vol dir lo mateix, van improvisar una cursa a sis voltes, 10 km. fent una capte pera oferir premis; arribant a recullir l'important quantitat de set pessetes i mitja. Cantitat fabulosa, la *Tour de France*.

Deu corredors, qui corria mes. En Tresserras (*Cuatrosierras* com li diuen molts), va ser el que arribà primer, guanyant el primer premi que siguié de 2'50 ptes. El segon en Petit-Breton (no'l francès) guanyà 1'50 ptes. Tercer Cubells 1 pte. Quart Martinez 0'75 ptes. En fi que resultà el *clou* de la temporada.

Després van celebrarho amb un *tec* al Mondial acordant que lo sobrant, ho darian pels pobres de Barcelona.

L'Astell va fer de cronometrador. Li va creixer un xic el bigoti.

Foot-Ball

Campeonato d'Espanya i Catalunya:

Camp del Barcelona; University 3 goals, Espanyol 1 goal.

Aquest cop els galenos s'han desfet esplendiblement dels *Reals*; aixis; tot desinteressadament. El partit siguié bonic. I'ls estudiants van fer-ho d'allò més bé. Varen volguer demostrar que al *Real*, en Real-i-tat se'l mengen.

Els vençuts ho van treballar amb els peus. L'equip ja ha estava format; val a dir-ho.

Cau en Sampere,riu la gent, en Massana tracte de Caníbals als que reien; s'arma la bronca numero hù. Però's lo que deiem, *Ca-nibal* la pena.

En Ponz vol dar lliçons a n'en Sanches, jutge de camp, aquest el treu del terreny del joc, l'altre l' desafia. Vaja ni tan ni tan poc, Sr. Ponz, quansevol se creuria que no sab l'obligació del jugador.

Jo crec que si; i doncs.

Després, un xicot surt i volia apoderarse de la pilota. Ja't conec; no vull anomenarte, no't mereixes tant.

Dedució feta entre'ls nois de la premsa—es fulano, aquell que va boxejar al Tivoli. Haurà sortit buscant algú que li digues alguna cosa, pera fer exhibició del seu cop de puny i aixis ferse *celebre*, Nova manera de fer cartell. Es propi de lo *Chil*.

En el equip del University, tot hi faltanthi el *to-do* del equip, en Puntas, també va guanyar.

—Camp del Espanyol; Espanya 4 goals, Internacional 1 goal.

El match el jutja en Meta (a) Permanyer, fent ho bastant malament. *Por qué si Meta*, sino hi veu prou Aixó si, en tregué a dos del camp. Al anarsen a casa tot era mirar endarrera.

L'Espanya va dominar jugant amb un xic de desgracia, l'Inter no va fer rotillo; encare que varen fer el primer goal, els va sortir la cosa malament.

—Camp del Catalá.—Numancia 2 goals, Polo 1 goal.

Hi havia un espectador, entrà en Gibert del Brusi, van ser ja dos. La concurrencia era numerosa.

Els del Polo, els equippers nata i flor de la nostre elegant aristocracia, jugaven vuit. Mai hi son tots. Ne podriam dir aristodesgracia. Cregueu que de tranquils ne son.

El partit aburridot.

—Camp de l'Avenç—Badalona 2 goals—Catalá 0 goals.

A Don Agustín i'ls seus equippers els toca'l rebre; pero ells tan campatxanos. El capità del antic club assegura que sigueren fets en *off-side*. Aixó es de tots els partits.

A les hores d'are salten i ballen de alegria. La fe-

deració'ls ha donat els punts, per haver presentat el Badalona un jugador que no podia jugar.

Están de xamba. *Se gana...* per miracle.

—Els del Barcelona, anaren a Sabadell fent allí un partit amb els simpáticos nois del Centre de Sports. Aquest van fer 2 goals i'ls nostres 4.

Com se pot veure els sabadellencs jugaren com uns homes, demostrant que son dignes d'esser champions d'Espanya, segona lliga. Molt bé, nois aixei-rits.

Altres noves

"Estimat amic:

Contestant a la teva, dec dirte que com *A-mecha* que va pel *Prat*, el senyor *Moral-es* l'home més sabi encare que'l public *Massa-na* dit lo contrari. Si li fessin un *Tor-mo* creuria que's pera mi, *Puig* es tant gran el meu afecte, que no *Tarré*-ndo la ganancia si s'a *Costa* algú a tocarli un pel de la *Barba*.

Que's *Bo* no tinc de repetirho i si *Baixeras* pera aquí, te convenseries de *La-Riva*-litat que li pro-fessen.

Ton

B. Errondo"

No'ls ha agradat? Aixó ja'm sab més greu.

—Als qui pugui interessar noves referent a la cursa pedestre del *Eco de Sports*, n'hi podem oferir, creguts que sempre son ben rebudes les noves coses del avenir.

El dissapte un dels redactors de dit setmanari, el mes conegut de tots, va dir que'l diumenge al matí aniria a explorar el circuit de la carrera, quina se faria molt *aviat*. A la UNA encare dormia.

Diuen que's farà *aviat* (?)

—Una nova de les grans.

L'Arnal, el *diminutillo*, redactor de *El Mundo Deportivo*, ha desafiat a un match de boxe al jove Blasco, redactor de *El Liberal*, tipo ideal de l'elegancia deportiva. Semblarán l'elefant i la formiga.

Ja hi há l'eter preparat. L'Arnal lluitarà de dalt d'una cadira i lligat amb una corda al sostre pera no caure. Els guants d'en Blasco serán de 79 unces.

N'hi haurà pera llogar cadires Ja'ls ho explicaré.

CARLITUS

Cap dels escamots polítics del Ajuntament te la majoria absoluta de vots que's necesiten per a nombrar tinent d'alcalde.

Forsosament hi te d'haver avinença entre alguns.

¿Quins i amb qui serán?

Procurarem saber-ho per a xarrar-ho, que nosaltres no'ns sabem callar rés.

A veure si riurem, encare.

Els radicals han fet qüestió de gabinet el fer sortir el seu candidat de Gracia.

¿De gracia i en aquest temps? «Deshecho y cerrado», de segur.

Un dia d'aquestos se celebrarà un ball de «bagu-laires i enterra-morts».

A causa de la fonda alegría que senten porque'su-

posan qu'al cambi d'Ajuntament s'enterrará alló de la municipalització dels serveis funeraris.»

I podran seguir aquells menjant a l'esquena dels fidels difunts de la parroquia. Jo'n conec un que ha ofert un ciri a les ànimes del purgatori perquè'l projecte no tiri endavant.

Poden estar tranquils els del gremi funerari; l'Ajuntament no municipalitzarà 'l servei mortuori.

Està escarmentat del de sanejament.

Que amb tans homes, carros, cabassos i trompetes, ho vá deixar tot tant brut com abans.

I en alguns llocs mes escombreries que avans.

¡Be ho saben prou a ca la Ciutat!

El Governador al saludar al Ajuntament es felicitá de que estés compost d'homes que prometian molt.
—Pero no pagan gaire—digué un del públic.

En Mir i Miró contá al Governador amb un discurs que's tenia après de memoria.

D'una hora lluny se veia que li havia fet l'*Amilano*.

¡N'hi havia més de tonteries!..

Es diu que l'empresa del carril de Sarriá, posará una botiga de robes de dol, perquè com mata tanta gent, tot el negoci quedarà a casa.

No està mal però el negoci es incomplert.

Han de comprar la botiga d'en Clausolles i fer un hospital amb cambra per a guardar «mentacedos» a cada cent metres de via.

¡Aquets si que podrien arrendar el servei funerari!

Sembla que pren peu a Barcelona el fundar una societat feminista per a demanar que les dones tinguin vot.

Aixó mes convé a n'en Mir i Miró que a ningú.

Jo si que total podria comptar amb el vot de la de casa.

Un *castila* al veure que l'escrutini donava un resultat de 11 electes en favor d'una candidatura, 11 en favor d'un altre, 1 en favor d'altre, 1 en favor d'un altre i 1 en favor d'un altre: diuen que va exclamar despectivament: Ya se ve que todos son *unos*!..

¡Olé por los hombres, senyor Sagnier!

¡I quin discurs que'ns ha engegat el senyor!

¡No n'estava poc d'inspirat el dia que va pendre possessió de la vara d'arcalde!

En mitja hora va arreglar, teòricament, tot lo de Barcelona! el presupost, el sanejament, demanin.

¡Carám, caram! I lo millor es que va dir que lo que volia fer ell, més que parlar, era obra! Doncs miris, si les seves obres estan a l'altura de lo que va dir, ja podém dir que'ls barcelonins ja hem tret la rifa.

Ara, lo que convé, es que no resulti *rifada*.

Nosaltres, senyor Sagnier, estarem al tanto. Tenim una norma establerta que pensém seguir-la amb tothom. Que un home, sigui qui sigui, fa bé les coses. Doncs l'aplaudim fins que se'ns facin butllofes a les mans ¿que no va l'hora? Doncs també l'aplaudim, pro... a les seves galtes.

¡Li fan pesa els tractas?

Un altre.

Vosté té una vara d'arcalde, nosaltres ne tenim una... de freixa. Si vosté sosté la seva ben alta i ben dignament, la nostra romandrà quieta.

¿Entesos? Doncs animis, senyor Batlle, que creguim que un Batlle que no tingui son als ulls ens convé tant com el pá que menjém.

DE LA BUTACA ESTANT

Quan no teniem teatres, s'atribuía l'actual decadencia que cada dia va acentuant-se més a la manca de sales d'espectacles, que fossin dignes de esser visitades per les persones de gust depurat, i avui qu'han sofert transformacions i han sigut bellament decorades, no saben a quina causa atribuir l'aunyament i l'indiferencia del nostre públic per tot lo que afecta a l'art escenic. Jo crec, amables llegidors, que tot lo que succeeix es degut a la poca espiritualitat de la gent del nostre segle. Els homes pretenen volar arran de nuvol amb màquines enginyoses, i deixen volar l'esperit arran de terra.

Avui's deixen desertes les sales d'espectacles cultes, i s'omplen de gom a gom els cines que, ademés de dedicar-se a projectar pel·lícules insulses que son un escarni de l'art i la bellesa i una prostergació de la paraula, son un pretext per a que unes quantes dones sense la més petita noció d'art, cantin un enfilall de cansons trivials i plenes de malícia i's retorcin lascivament fent que la pensa, com el diu el poeta, solqui mars de luxúria...

Anéu de teatre en teatre i enlloc hi veuréu art veritable... A vegades s'atura i plega les ales, qualque ocell de pas, i'ns deixa sentir la dolcesa de la seva veu i admirar la boniquesa del seu plomatge... Però aixeca el vol i fuig terres enllà i'ns ompla el cor de melangia...

Que té d'estrany, doncs... amables llegidors, que semblin escrites aquestes ratlles a l'ombra d'un xiprer de cementiri i semblin plans d'enamorat que cerqui endebades el rostre gentil de la seva estimada? Ventura que s'acosten dies de goig per a l'escena catalana!... Ventura que aviat en Gual obrirà de bat a bat les portes del seu temple i farà una crida a tots els que encare no tenim els sentiments atrofiats.

En Gual per a l'enaltiment de la nostra gloriosa escena, ens cridarà a tots, i tots tindrem de acudirhi, perquè si desoissim la seva veu, allavors si que'ls que protestem del baix mercantilisme que arréu impera, hauriem de anar a escriure les nostres queixes a la ombra de un xiprer de cementiri...

CANTA CLAR

CONCERT CRICBOOM

Ningú pot negar que el gran violinista Cricboom, es un artista sincer.

El seu estil es correctíssim i impecable i no val ferse aplaudir valent-se de medis que sols fan servir els artistes mediocres.

En els dos concerts que dilluns i d'jous doná en el Palau de la Música Catalana, ho ha demostrat plenament.

Els seus admiradors, que son molts, l'aplaudiren sorollosament, demostrant que no han oblidat lo molt que en Cricboom feu a Barcelona per a la vulgarització de la bona música, quan teniem la sort de tenir-lo entre nosaltres.

Si ben vingut, i per totes les terres que visita, trovi mans amigues que l'aplaudeixin i sapiguem teixir-li corones de llorer i murtra.

BEMOL...

Per excés de original deixem de publicar la carteria.

Imp. A. GOST, Balmes, 88

Instal·lacions de
llum i força motriu
montatges de cen-
tral en fàbriques i
tallers.

BARCELONA

REPRODUCCIONS ARTISTIQUES

V. da de Ginés Barbany

FOTOGRAVAT

AUTOTIPIA

TRICOMIA

CROMO-FOTOGRAVAT

Mallorca, 186

BARCELONA

FABRICA DE PELETERIA

JOAQUIM VILÀ

: Especialitat en el Corte de For-
ros de Pells per a Gabans de Se-
nyor i Abrics de Senyora :: S'a-
rreglen tota mena de Pells :: Gust
solidesa i economia :: Especiali-
tat en el corte i confecció de Ca-
pas i Manguitos :: :: :: :: :: ::

Mallorca, 236.- (Chanfrà Rambla Catalunya)

BARCELONA

La mellor crema
dentífrica esmal-
teja les dents, sa-
neja, perfuma,
refresca i hermo-
seja la boca :: ::

DE VENDA:

Perfumeries
Farmacies
i Drogueries

Hotel Massagué

Carrer de Santa Agna, 24

BARCELONA

L'hereu de don Clodoaldo. — Otra vez el catalanismo, eh? Nada, nada, será cuestión de preparar «aquella sal».